

Spovedania pe înțelesul copiilor

Cum să cucerești Împărăția inimii

Poveste: Tatiana Petrache

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

ÎNCOTRO?

Teo este un copil asemenea ție. Poți fi chiar tu.

Într-o bună zi s-a întrebat care este cel mai însemnat lucru pe care îl poate face omul în viață, cea mai măreață cucerire.

Gândul acesta se ivi într-o seară de vară, pe când stătea pe malul mării, privind întinderea nesfârșită. Se vedea atât de mic în fața cerului de deasupra și a mării ce i se desfășura înaintea, maiestuoasă...

Jucându-se în nisipul umed, începu să modeleze un munte în miniatură, cu o cetate în vârf, apoi o salbă de fortărețe ce o apărau. Urmă o mare scobită în nisip, pe care o umplu cu apa adevăratei mări. Peste tot schiță omuleți de nisip care-și făceau de lucru în lumea lui minusculă. După ce totul fu gata, își privi cu încântare opera.

În clipa aceea, un val lovi țărnul și spulberă lumea lui de nisip. Odată ce apele s-au retras, nisipul rămase la fel de neted ca înainte, de parcă nimic nu ar fi existat.

Și, totuși, miza cea mai mare care este?

Se făcea că zbura purtat de un înger. Veneau de pe o mare azurie care undeva se unea cu cerul. Se apropiau de un ținut nemaivăzut. Era o insulă în mijlocul căreia se ridica un Munte atât de înalt, încât vârful i se pierdea în nori.

Odată ajunși deasupra insulei, desluși mai bine contururile. Întâi trecură peste o fâșie de dealuri împădurite, colorate într-un verde jucăuș. Îndată după dealuri, era o prăpastie adâncă și foarte întinsă, care dădea ocol Muntelui asemenea unui șanț de apărare, împiedicând înaintarea. Din adâncul prăpastiei se auzea un zumzet înfundat.

Nici nu apucă bine să se întrebe ce este această prăpastie, că îngerul și începu coborârea în viteză. Intrară în ceea ce părea șanțul de apărare al Muntelui. Aripile-i maiestuoase mai străluciră o dată în lumina Soarelui, pentru a deveni apoi un felinar zburător în lumea întunecată în care coborau. Aici nimic nu mai amintea de cer și mare, nici de Muntele înalt.

Li se întindea înaintea o priveliște într-o nesfârșită gamă de gri, ca un depozit de obiecte inutile și expirate. Așezările erau aglomerări de case mici și mari, aruncate de-a valma. Mașinării ciudate se aflau într-o continuă agitație, se construiau edificii care apoi se năruiau de la sine, pentru a se relua totul de la capăt, la nesfârșit...

„Cu siguranță, aici locuiesc fiii lui Sisif!”, își spuse Teo.

Oamenii își confecționau fel și fel de jucării sclipitoare din metalele pământului, pentru care se încăierau între ei, ba chiar stârneau și războaie cu tam-tam. Praful se ridica atunci mai orbitor în Groapa de la marginea lumii. Însă toate acțiunile lor aveau același rezultat. Nimeni nu putea păstra nimic, totul se surpa, se destrăma, se reconstruia... Și iarăși, de la capăt! Dintr-odată își recunosc casa, parcul și împrejurimile unde trăia.

– Uite, aici stau eu! Cum de s-au scufundat toate în această Groapă, de unde înainte eram în plin soare?

– Priveliștea este văzută acum în lumina Soarelui înțelegător, nu în cea a soarelui de pe cer. De aceea lucrurile se văd diferit.

Teo privea atent. Locuitorii mișunau ici și colo, unii chiar reușeau să dea ocol șanțului, fără să știe că există și altceva dincolo de norul de praf care le servea drept cer. Alții, mai răsăriți, care reușiseră să

LBRIS

We know
books

întrezărească Lumina, fie și numai pentru o clipă, își meșteriseră niște scări ca să iasă din prăpastie. Cert este că, de pe fundul Gropii, nu se vedea albastrul cerului. Colbul din aer, ridicat de toată această agitație, formase un nor spălăcit ce acoperea totul.

– Cei mai mulți rămân aici pentru totdeauna, fără să vadă nici ieșire, nici urcuș. O lume construită într-o Groapă, cu propriul cer și propriile-i lumini, îi explică îngerul.

Teo rămase o clipă încremenit în fața acestei priveliști.

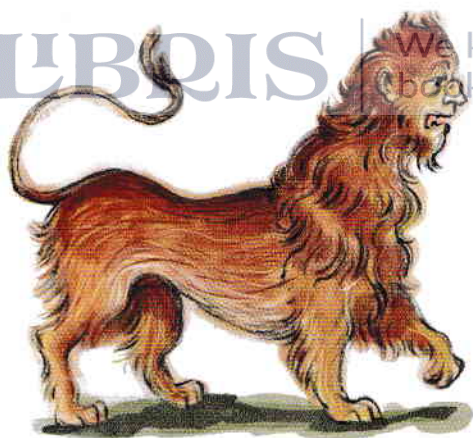
– Unde suntem aici?

– Așa cum ai intuit. Este Ținutul sisifienilor.

– Atunci, să plecăm cât mai repede!

Își luară avânt și ieșiră la Lumină.

DEȘERTUL

– Și acum, încotro? întrebă Teo nerăbdător.

– Abia de-aici începe Calea, pentru că, odată suiți pe buza prăpastiei, am ajuns doar la nivelul mării. Privește!

Zări înaintea lor Muntele cel Mare cu Cetatea de Aur în vârf, iar până sus, urcând în spirală, se vedeau niște fortărețe impozante, fiecare de o frumusețe diferită de a celeilalte. Erau așezate în puncte strategice, pe drumul către Cetate. Până la poalele Muntelui, se întindea însă de jur-împrejur un Deșert. Părea nesfârșit. Nu se vedea nici oază, nici fântână, iar la sol arșița era cumplită. Din loc în loc mișunau fiarele pustiei.

– Hm, nu e deloc ușor să treci pe-aici! spuse Teo neliniștit. Bine că nu merg pe jos!

– Va veni vremea când vei parcurge la pas acest deșert!

– Ce spui, prietene? întrebă Teo.

– Toți cei care ies din prăpastie trec pe-aici!

– La ce bun să scapi din Groapă, ca să mori în pustietatea asta? se miră Teo.

– Dacă nu ieși din Groapă și nu te aventurezi în Deșert, nu vei avea șansa să intri în Cetatea de Aur. Dar, cu o călăuză bună, care a parcurs acest drum până la capăt, și cu o hartă exactă, vei trece cu bine și prin acest Deșert. Altminteri, de unul singur, este imposibil. Uneori se ivește din senin *Fata Morgana*, cu ape părelnice și oaze mincinoase, cu chipuri seducătoare sau înfricoșătoare, ale celor dragi sau ale celor care te-au rănit, visuri neîmplinite sau planuri mărețe, gândul la obligații ce nu mai așteaptă amânare... Toate te atrag tot mai adânc în Deșert și te îndepărtează de Munte și de Cetatea lui.

De aceea, înainte de a porni, este important să te instruiеști bine, să-ți iei cu tine merinde de drum și medicamente, dacă s-ar întâmpla... accidente sau boli neprevăzute. Există o hrană și o băutură care sunt ale lumii din Cetatea de Sus, și pe care, dacă le iei la timp, vei avea puterea să rezisti la încercările din timpul călătoriei.